

Cây Chùm Ruột của Ông Bà Hai

Trần Ngọc Hiếu

Đời rong chơi phá phách của đám nhóc xóm bên đò Phú Định tụi tôi kể hoài cũng không hết...

Xóm nghèo ven đò của tụi tôi đa số là dân chạy giặc tản cư từ miệt Định Tường, Long An là nhiều nhất, nên từ người lớn đến con nít đều dễ hòa đồng vì cùng phương ngữ Nam Kỳ, cùng giống tập tục về đời sống tương đồng nhau, dù có đôi chút khác biệt nhưng cũng không nhiều, nên dễ khỏa lấp những khoảng cách nhất là đối với đám con nít tụi tôi. Định Tường thì có dân Bến Tranh, Vũng Luông (Tân Lý Tây). Long An thì có Cần Giuộc, Cần Đước và bên phía Tân Bửu, Gò Đen, Bến Lức là nhiều nhất.

Ngoài những hôm be bờ tát cá, bắt cá thia thia, hái keo, hái bần thì thỉnh thoảng cũng có những cơn thèm bắt chọt mà hái không có nên cả đám hùn tiền mua về ăn chung như mua ổi sê già hoặc vừa chua của con ông Ba Thu ở gần hãng đình trên ụ tàu để ăn chung với mắm sặc nhỏ ớt hiểm. Đám tụi tôi cũng thường lên nhà ông Bà Hai ở phía sau lò gạch Lưu Dân Tín. Nơi đây hoang vắng lạnh lùng. Lò gạch Lưu Dân Tín gần như là khu đất hoang chỉ còn trơ lại một hai miệng hầm lò trơ trọi, nham nhở, loang lổ điêu tàn sau chiến cuộc năm Mậu Thân 1968.

Nghe nói năm đó khu vực này cũng có khá nhiều người chết vì bị máy bay thả bom như chú Đực lớn, con trai ông thầy Miên (người Campuchia), gia đình vợ và ba bốn người con của chú út Nhảy, còn mấy ổng thì không biết thương vong bao nhiêu không rõ. Nên dù đi ban ngày cũng hơi lạnh sống lưng dù cả đám có khi ba bốn đứa. Ngoài những cái lò gạch và dãy nhà kho phơi chứa gạch sục đổ ngã nghiêng, thì chung quanh toàn là cỏ tranh cao qua khỏi đầu người lớn, và đường vô nhà ông bà Hai là lối mòn lọt thõm giữa đám tranh.

Thân thể ông bà Hai thì cả xóm người lớn cũng không biết ông bà tên gì, ở đâu tới hay là người địa phương, chỉ biết ông cụt một cánh tay gần sát nách và ông bà sống một mình cũng không thấy có con cái. Nên người ta gọi ông là ông Hai Cụt. Hàng ngày sau khi chợ tan thì ông dọn dẹp hốt rác cho các bạn hàng, người ta trả tiền cho ông hàng ngày cũng như để bồi dưỡng, có khi bà hai cũng phụ. Vì chỉ có 1 tay nên tay cầm chổi, còn cái cần xé nhỏ thì ông cột dây mang trên vai bên cách tay cụt để ông gom rác bỏ vào.

Chợ lúc đó là chợ chồm hổm chưa có tên, nhóm họp chợ ở khu đất trống quanh rìa ụ tàu mà sau này là trụ sở của đoàn tàu Công Ty Lương Thực Miền Nam. Ban đầu chợ có chừng vài chục người bán sau này dân về ở đông đúc hơn nên chợ dời ra sát ngã ba Phú Định nên mới có tên là chợ Phú Định, rồi chợ dời ra chỗ mà ngày nay là cầu Phạm Văn Chí. Khi nhà nước làm cầu chợ mới dời thêm một lần nữa với tên gọi là chợ Hồ Trọng Quý.

Trở lại câu chuyện mua chùm ruột, nhà ông bà Hai tụi tôi nhớ hình như có một hai cây ổi sê và mấy cây chùm ruột mà toàn là trái chua. Chùm ruột có trái ôm sát thân cây, trái đeo dài từ trên xuống dưới, ngộ ở chỗ dù trái oằn sai nhưng bông vẫn trổ lát đất ở những chỗ chưa có trái. Trùm ruột chua trái chín màu vàng hơi nhạt và trái to hơn chùm ruột ngọt. Ông Hai có làm cây sào có cái lồng bằng cây tre hở miệng chính giữa để hái chùm ruột, nên khi thọc hái trái cũng ít rơi rớt ra ngoài. Mặc dù đám tụi tôi thuộc thành phần chợ trời khuấy nước, nghịch ngợm khét tiếng nhưng khi mua chùm ruột của ông bà Hai tụi tôi vẫn ngọt ngào lễ phép thưa ông bà và xưng con dạ ngọt sớt, hái xong xuôi trả tiền sòng phẳng không hề trả giá hay than mắc rẻ.

Chùm ruột chua về bỏ vô cái tượng đằm hơi nát xong bỏ vô đường cát mỡ gà, đằm ớt nhuyễn chế vô một hai muỗng nước mắm thế là mấy đứa tụi tôi ngồi xây vòng tròn chụm đầu vào nhau mỗi đứa múc một muỗng, nó vừa chua, vừa mặn, hơi ngọt và cay miệng luôn hít hà, cay thiếu điều chảy nước mắt... có khi ăn xong lỡ dại nuốt một bụng nước mưa... hậu quả thế nào chắc bà con mình đã biết...

Trần Ngọc Hiếu

